

[Dorte Bennedsen]

mod lokalplanforslag. Fra 1. januar 1987 er denne funktion som bekendt lagt ind under Planstyrelsen, som også skal godkende planerne. Jeg vil gerne konkret spørge ministeren, hvordan han har tænkt sig at sikre, at frednings- og bevaringsinteresser i fremtiden kan gøre sig gældende på betryggende vis.

Vore bymiljøer og vore bygninger er en meget væsentlig del af vor samlede kulturarv og vor nationale identitet, på samme måde som en række andre ting, vores sprog, og hvad man ellers kan nævne. Det er en samfundsressource, vi ikke kan være foruden, og derfor finder vi, det er vigtigt, at en positiv interesse for bygningsfredning og bygningsbevaring ikke blot bliver en interesse, men at den også omsættes i reel handling.

Frank Mathiassen (KF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for bevarelsen. Den konservative gruppe er enig med ministeren i, at bygningsbevaringsområdet også i fremtiden bør have en høj prioritet. Vi kan derfor med tilfredshed tilslutte os, at der fra 1. januar 1987 sker en sammenlægning af Planstyrelsens og Fredningsstyrelsens kontorer for bygningsfredning og bygningsbevaring, fordi det har til formål at styrke bygningsbevaringsområdet. Det gælder især hensynet til de ca. 200.000 bevaringsværdige bygninger, som findes i Danmark, og hvoraf endnu kun godt 10 pct. er omfattet af egentlige bevaringsbestemmelser.

En tættere sammenhæng mellem planlægnings- og bevaringsmyndighederne vil også give en større gennemslagskraft for vejledning over for de lokale planlægningsmyndigheder i bevaringssspørgsmål.

Jeg vil i det hele taget fremhæve den oplysende virksomhed over for amter og kommuner og også over for private ejere af bevaringsværdige bygninger som noget meget vigtigt. Det afgørende er, at bygningsfredningsmyndighederne yder vejledning for at sikre, at bevaringsinteresserne tilgodeses ved administrationen af kommuneplan- og byfornyelseslovene, især da der endnu ikke er opstillet formelle krav, f.eks. om at kommuneplanerne indeholder en fyldestgørende udpegning af bevaringsværdige bygninger og kvarterer. Netop derfor bør der ske en vejlednings- og oplysningsvirksomhed. Den skal sikre kommunerne det bedst mulige grundlag for at

varetage hensynet til bygningsbevaring ved udarbejdelse af såvel kommuneplaner som ramme- og lokalplaner.

Den konservative gruppe kan udtrykke sin tilfredshed med, at ministeren har bedt Fredningsstyrelsen gå ind i et endnu tættere samarbejde med de kommunale myndigheder. Et sådant samarbejde er også nødvendigt, alene af den grund, at den registrering, der må ske for at kunne vurdere omfang og prioritering af bevaringsopgaverne, nødvendigvis må ske ude i kommunerne.

Kommuneplanloven giver mulighed for at udpege områder, hvor der er væsentlige bevaringsinteresser, og selv om ikke alle kommuneplaner er helt præcist udformede på dette område, mener jeg, det bør fremhæves, at der i kommunerne i stor udstrækning tages hensyn til disse forhold. Der udarbejdes flere og flere sikre registreringer, og der er ikke tvivl om, at bevaringsbestemmelser i større omfang end tidligere er ved at blive indarbejdet i stadig flere planer.

Det er også glædeligt at konstatere, at der er skabt stor forståelse i befolkningen for bygningsbevaring. Mange heldige istandsættelser sker i disse år på privat initiativ. Hvem skulle også være mere interesseret i at passe godt på en ejendom end dens ejer?

For os er det væsentligt, at der findes en balance mellem udvikling og bevaring. Det er ikke i sig selv en kvalitet, at noget er gammelt. Det, der skal bevares, bør fortsat være eller omdannes til rammer om det levende liv.

Sigtet med fredning og bevaring må være at sikre levende miljøer, arbejds- og boligmiljøer, ikke museer. Arkitektoniske værdier i en bygning eller karakteristiske bydele må bevares i det ydre, men i det indre må husene bruges. De bevaringsværdige bykvarterer må kunne rumme såvel boliger som handlende, kontorer og mindre håndværksvirksomheder. De skal ikke omdannes til sovebyer eller museer. Den egentlige museumsagtige fredning bl.a. af enkelte bygninger skal ikke glemmes, og den burde nok allerede nu kunne udvides til at omfatte en række erhvervsvirksomheder. Jeg tænker her især på butikker og værksteder af de typer, som hurtigt er ved at uddø.

Bevaringen bør ikke sætte udviklingen i stå. Også vor tids byggeri skal have sin naturlige plads i byer, der er skabt af mange